

Publicerad 2014-03-11 15:02 av Annika Persson

ett minspel

han trodde sig veta allt medan historien fortlöpte
vad han glömde bort var att titta efter
det finns miner det var dem han förbisåg
och han fick ta fram spegeln igen för att spegla världen
det var då han såg reflexerna från banker som små hugskott

till slut såg han sig själv att han plötsligt blivit några år äldre
men inte nödvändigtvis så mycket klokare
klokhets har väl med personlighet att göra
och inte ålder

det var då hon bestämde sig
hon ville inte bli likadan

på väg till avdelning 77 frågar hon hur han mår
bara bra, säger han ändå, men du då?
Kommer du ihåg när vi bråkade jämt?
En tid som jag vill glömma...

Till slut hittade du fler grannar,
som du kunde dricka kaffe med.

Älsklingen min din ålderdom kan jag då inte rå för.
Kom här och ge mig en kram, du har väl några år kvar?
Det tror jag det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Annika Persson med Poeter.se id #16881 innehar upphovsrätten